

Мълчание.

Людмилъ. Честитий Царю! Това, което каже твое величество, ще бъде най доброто. За туй...

И. На царя е нужно да чуе Васъ- велики боляри. Махаръ, че менъ ми е било всъкога приятно, кога съмъ срѣщалъ удобрение на онова, което мисля - този път и не съгласнето съ менъ ще изслунамъ съ внимание. Задето утрѣшния денъ е денъ на животъ или смъртъ! - Празниците на Мурада сѫ тукъ. Тѣ чакатъ отговоръ. Ако рѣшимъ да продължимъ войната до побѣда - още тая наць войводитѣ трѣбва да заминатъ за за полесражението за да посрѣщнатъ нападението на неприятеля.

/ Дълго мълчание. Смущение у боляритѣ. /

И. Прѣди да разрѣша въпросъ, азъ искамъ да чуя, лично вие, велики боляри, какво знаете по повѣренитѣ ви служби. Храната какъ е? Добитъхъ има ли? Птицата годни ли сѫ?.. Ето есенъ настава: безъ птица, безъ добитъхъ - нищо не става.

Мълчание.

И. Искжете се свободно. - Кумане, ти си натоваренъ съ хранитѣ: какво ще кажешъ?!

Куманъ. Доброчестний царю! Богъ да ме скди, ако грѣша: хранитѣ тази година сѫ много слаби. Населението е много бѣдно. На много мѣста има моръ между добитъка. Когато край Ресида, гдѣто това лѣто е най добра храната, почнахме да сбираме храна-населението почна да се бунтува....

И. А Какъ е въ прѣдгорнието, Махавий! -

М. Царю Честити, да приказвамъ те е да повтарямъ онова, което каза Куманъ. Но въ прѣдгорнието има още едно зло: отъ балкана срязатъ бегемили, бунтуватъ населението и невѣрвамъ да вземемъ нито единъ зель, нито зърно храна. Всички роптаятъ, че войната ги съсинала.

И. А ти Андроне?

Андронъ / Оберилъ глава, прѣмята нервно брацици и само въздѣхва / на левезето какъ да се каже добро, царю,! Подобрѣ - рѣши ти, пъкъ какъ злото става да става!

Драгомиръ / Развълнуванъ погледва - Шимана /. /

Шиманъ / Срѣца погледа му и не сменя очи отъ него, като да му каже нѣщо / Драгомире, - искамъ да кажешъ нѣщо?

Драг. Да, Царю,! Азъ виждамъ всичко... Всичко може да е тъй. Но има